

MELDURIN

– Í dag havi eg gloymt allar hasar har minni góðu lóturnar. Eg havi altíð roynt at fara eins við øllum, hóast øll kanska ikki hava kent tað so, sigur Katrin Holm

Myndir: Álvur Haraldsen

» Í dag fáa øll pláss, men nú eru aðrar avbjóðingar, tí foreldrini seta krøv til dagstovnin

– Flestu foreldrini hava øll árin verið fitt og skiljandi, og tá tey endiliga finga dagstovnapláss til barnið, vóru tey so ótrúliga glað og takksom, og tað gjørdi eisini arbeiðið hugaligt.

Krøvini eru broytt

Tørvurin á barnaansing er nógv broyttur, hesi árin Katrin Holm hevur arbeitt við barnaansingarøkinum hjá kommununi. Kreppan í 1992 hevði stóra ávirkan á biðilistarnir, sum høvdu verið árin frammanundan kreppuna.

– Tá upplivdu vit bráðliga, at foreldur takkaðu nei til pláss á dagstovni, og tað var rættiliga undarligt, tí tað var, sum at alt bráðliga lá lamið. Fólk fluttu av landinum, og tað er eisini nakað, vit síggja aftur í dag, tí barnatalið minkar. Tey smábørnini, sum fóru av landinum tá, vuksa upp í Danmark ella aðrastaðni, og fleiri teirra fáa børn og verða verandi úti í heimi, sigur Katrin Holm.

Hóast tørvurin á dagstovnaplássi í dag ikki er tann sami sum í áttatiárunum, og eingir biðilistar eru, hevur Katrin Holm ikki fingið minni at gera.

– Fyrr vóru fólk glað, bara tey finga dagstovnapláss til barnið. Í dag fáa øll pláss, men nú eru aðrar avbjóðingar, tí foreldrini seta krøv til tann dagstovnin, sum er karmur um ein stóran part av gerandisdegnum hjá nógvum børnum, fortelur Katrin Holm og heldur fram:

– Nóg foreldur í dag eru ovbyrjað. Tey hava eitt strævið lív og arbeiða nógv fyrri at fáa endarnar at røkka saman, og tí ynskja tey ein so góðan stovn til barnið sum yvirhøvur gjørligt, sigur Katrin Holm og vísir á eina aðra broyting í hennara arbeiðsdegi.

– Vit fáast rættiliga nógv

við børn við serligum tørv. Eg trúgvi, at foreldrini eru í dag meira tilvitað um hesi børnini, men eg haldi eisini, at vit eru blivin betri at leggja til merkis, tá børn hava tørv á serligari hjálpi.

Tíð til fimleik og fjallatúrar

Nú Katrin Holm hevur havt sín seinasta arbeiðsdag, ætlar hon sær ikki at sita hendur í favn. Tvørturímóti.

– Eg kundi hildið fram, til eg var 70, men eg havi sjálv valt at tíðin er komin at eg gevist. Nú vil eg njóta lívið, tí framvegis er heilsan góð og eg havi nógv ymiskt eg vil uppliva, sigur Katrin Holm, sum nú komandi tíðina fer at ferðast.

– Í næstum fara eg og maðurin at sigla eftir Donau-ánni. Seinni fara vit við 11 ommu- og abbaðørnum til Íslands og vera har í 10 dagar. Slíkt kann mann, tá mann ikki skal hugsa um arbeiði, sigur Katrin Holm og flennir.

Í nógv ár hevur hon verið virkin innan fimleik í Havnar Fimleikafelag, og har hevur hon ongar ætlanir um at gevast.

– Eg havi gjørt fimleik í nógv ár, og fimleikurin hevur stóran týðning fyrri meg og mín gerandisdag. Nú fari eg at hava góða tíð til fimleikin og eisini teir mongu gongutúrarnir í fjøllunum í Føroyum, sum mær eisini dámar væl, fortelur Katrin Holm.

Møguliga fer hon eisini at tosa meira í telefon, enn hon hevur gjørt.

– Hesi seinastu 27 árin havi eg tosað so mikið nógv í telefon, tá eg havi verið til arbeiðis, at eg havi als ikki tímað at sitið við telefonini, tá eg havi verið heima. Men tað verður ivaleyst øðrvísi nú, sigur Katrin Holm og smílist.